Моє (Його) диво

Уперше я доторкнувся до юдаїзму в 2002-му в єврейському дитячому таборі, потім навчався в єврейській школі. Звісно, далеко не все міг прийняти, так, наприклад, у мене завжди викликав сумніви метод написання листів Любавичівському Ребе. Свого листа треба вкласти навмання в якийсь (обраний теж навмання) том листів Ребе, і на розвороті прочитати «відповідь». Виглядало це абсолютно ірраціонально, але десять років тому мені довелося підкоригувати свої погляди...

Тоді я тільки-но закінчив університет, готувався вступати до аспірантури. Одного разу в післяобідній час сильно розболілася голова — хоч на стіну лізь! Слава Б-гу, мама була вдома, швидко зорієнтувалася і вчасно викликала «Швидку». Лікарі діагностували інсульт через розрив мальформації — рідкісної судинної патології мозку. Більше того, лише у двох (!) людей із мільйону, що мають цю патологію, вона дає про себе знати подібним чином — інші про неї навіть не підозрюють.

У лікарні

Отже, мене доправили до лікарні на величезній швидкості із сиренами і почали лікувати — ставили крапельниці, робили уколи. Прогнози були такі: 1/3 — летальний кінець, 2/3 — тяжка інвалідність, грубо кажучи, перетворення на рослину. Шанси на одужання описуються в цьому випадку математичним виразом: «ймовірність цієї події нехтовно мала».

Приблизно о 22.00 почалася операція. Рідні чергували біля дверей, і мама тим часом зателефонувала другу сім'ї — р. Йегошуа, спробувала пояснити, що сталося. Він спочатку не зрозумів, вирішивши, що захворів мій дідусь. Це можна пояснити — мені був усього 21 рік. «Робіть, що треба», — сказала мама р. Йегошуа. Від мого імені було написано послання, і на обраній навмання сторінці в книзі листів Любавичівського Ребе отримана відповідь: «Слухайтесь лікарів, і все буде добре». Що означає це «добре» — залишалось лише здогадуватися.

Йдеться про лист під номером 1080, де є такі рядки: «Я отримав Вашого листа й коли буду на могилі мого тестя, Ребе, я його прочитаю, і напевно він пробуде милосердя для вас, щоб у вас було швидке одужання. Напевно у вас є лікар, який говорить вам, як вам варто поводитись, і ви дотримуєтесь його вказівок».

О першій годині ночі втомлений лікар вийшов з операційної. Усе закінчилося, але все тільки починалося. Коли мене везли з реанімації, мама стала перевіряти чи я в собі, ставлячи питання на кшталт: «як тебе звати?», «де ти живеш?» і т. ін. Не пам'ятаю свою реакцію... А потім вона запитала: «Sin^2 alpha + Cos^2 alpha?», і я відповів: «Один».

Далі був шлях, що тривав кілька років — реабілітація, адаптація до нормального життя, соціалізація. Повернувшись із лікарні, я не міг відійти від свого будинку далі ніж на 50 метрів — треба було присісти, відпочити. Уже через два з половиною місяці я спокійно долав кілька кілометрів. І все було «добре»: я вступив-таки в аспірантуру, навчався в єшиві.

Зараз уже нічого не нагадує про цей страшний епізод у моєму житті. Ні, я не став ортодоксом, але дотепер не можу інтерпретувати події тих днів... При цьому точно знаю, що нагорі Хтось є, і Він передав мені своє благословення через Любавичівського Ребе, яке спустилося в золоті руки лікарів...

Констянтин Богуславський